

Aflevering 2: Lage Vuursche

Afgemeten kavels

Daar liep een soldaat door het grote woud, terug uit de oorlog, zijn ransel losjes over de schouder geslagen. Eén-twee, één-twee, zo marcheerde hij voort... o nee, het is een vreemde oude snuiter, onderweg naar Hattem. En de paden en lanen die hij in slaat, zijn geen geheimzinnige kronkelwegen, maar lange rechte fietspaden, afgesloten met een slagboom en met paaltjes gescheiden van een doorploegde strook aarde waarin zich langwerpige plassen hebben gevormd. De bomen spiegelen zich er in, maar da's dan ook het enige mooie ervan. Alles is hier verrassingsvrij, soms voel ik me een eekhoortje op lange weg.

Dat waren ook mijn eerste echte bosindrukken, als ik met mijn ouders onderweg was naar Natuurvriendenhuis Ons Honk in Lage Vuursche. Door mensenhand ontworpen paden die de scheidingen vormden tussen rechthoekig aangeplante bospercelen. Je had er paddestoelen en pannenkoeken, kromgewaaide dennenbomen met veel kale schilferende stammen en een uitspanning met Hero-fietsenrekken. Passend bij een wereld van bescheiden burgermansgenoegeens, maar ook vervuld van melancholie naar het ongekend vele wat die genoegens te boven ging.

Een eerste glimp daarvan werd ik gewaar toen ik een film zag over *Das Wirtshaus im Spessart*. Rovers in een onafzienbaar woud. Een postkoets die voortsnel over een bochtig pad tussen hoge stammen. En dan te midden van die verlatenheid een herberg, een oord van geborgenheid. De gedachte daaraan is in mijn jongensherinnering op de een of andere manier samengebaldd in de gulle decolletés van de in dirndls geklede dienststers in die herberg.

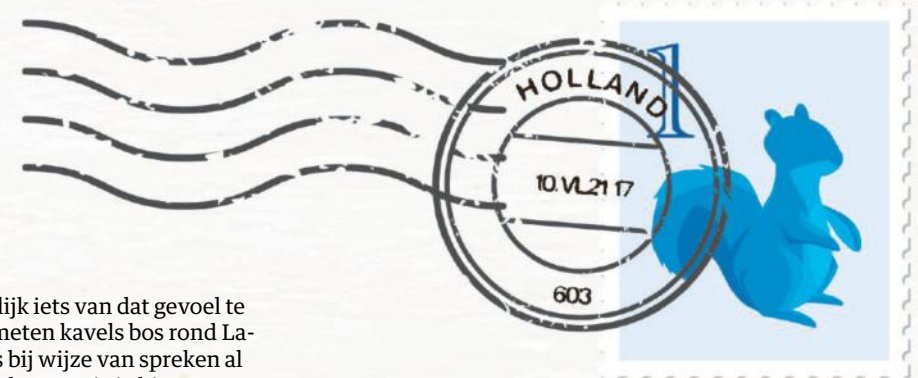
Rond, alles was daar rond en golvend - niets in de na-

tuur is recht. Het is niet gemakkelijk iets van dat gevoel te ervaren in die symmetrisch afgemeten kavels bos rond Lage Vuursche. Je ziet die postkoets bij wijze van spreken al van kilometers ver aankomen. En hoe zou je je hier een voortgalopperende vader als in Goethes Erbkönig-gedicht kunnen voorstellen, of een ruiter zonder hoofd als in de wouden van *Sleepy Hollow*?

Ons Honk heet tegenwoordig Koos Vorrinkhuis. Op de kamers naast me slaapt een schoolklas. „Speciaal onderwijs”, zegt de huiswacht, om me voor te bereiden op drukte en lawaai: kinderen ‘met een beperking’. De bleekneusjes van vandaag? Die waren altijd al welkom in de zuurstofrijke wouden om gezonde lucht in te ademen en ‘aan te komen’. Zes weken stond ervoor, weet ik nog van mijn eigen verblijf in Vosseveld bij Soestduinen, hier niet ver vandaan, een vakantiekolonie voor ‘zieke en zwakke kinderen uit de minder gegoede klasse’.

Maar deze zien er prima uit, rennen uitbundig rond en worden vergezeld door allerschattigste begeleiders. „Je hebt mij toch?” hoor ik er een tegen een meisje zeggen dat met haar hoofd tegen haar schouder ligt gevlijd. „Ik blijf heel dicht bij je. Ik heb gezien hoe je door het bos rende als een prachtige hinde.” En dan lacht ze alweer.

De volgende dag komen ze me voorbijfietsen, keurig achter elkaar in hun felgekleurde hesjes. Eén voor één groeten ze trouwhartig. Ternaauwernood weet ik de aandrang te weerstaan om zoiets te roepen als „Gedag mejongens!” Jammer dat ik geen hoed opheb. Dan nam ik hem voor ieder van hen af, en diep, met een buiging, voor de juffen en meesters aan het begin en het eind van de stoet.

In het bos

Kán dat? Het echte bosgevoel ondergaan in Nederland? Dat is de vraag die Herman Vuijsje **deze zomer onderzoekt.**

Herman Vuijsje